

agter at stemme for Forslaget til Beslutning, saaledes som det foreligger, i Tro paa, at derved vil Sagen faa den endelige Afgørelse, som den i saa høj Grad trænger til.

Dinesen: I dette Spørgsmaal deler jeg Anskuelse med dem, der i Betænkningen have udtalt, at der ikke foreligger Grundlag for en Anvendelse af Grundlovens § 14 mod de forhenværende Ministre J. C. Christensen og Sigurd Berg, og jeg agter at stemme saaledes, som det blev angivet for et Øjeblik siden af det ærede Medlem for Færøerne (Effersøe). Jeg deler ogsaa den Anskuelse, der er fremkommen i alt Fald fra de fleste Talere, at det i dette Øjeblik ikke kommer an paa at udtale sig yderligere om den Sag, der her er rejst, idet man ikke her kan eller bør fælde en Dom, enten til den ene eller den anden Side. Jeg vil kun gøre to ganske korte Bemærkninger.

Den ene er den, at jeg tror ikke paa, at Rigsretten i dette Tilfælde retteligt anvendes som Middel til at skaffe Ro i de bevægede politiske Forhold, som vi nu kende fra saa mange Hold over hele Landet, og som staa i Forbindelse med det Spørgsmaal, der her foreligger. Jeg tror, at Agitationen lige saa fuldt kan blive fortsat, efter at Rigsretten har talt, som forinden den har talt, og jeg anser det for urigtigt at bringe Rigsretten i Anvendelse paa et Motiv som dette: at skaffe Ro over den politiske Agitation. Den anden Bemærkning, jeg vil gøre, er den, at medens vi alle ere Vidne til, at Spørgsmaalet Alberti behandles grundigt og omfattende og, jeg havde nær sagt, ganske for aabne Døre — der meddeles, saa vidt jeg kan se, efterhaanden Offentligheden alt, hvad der kommer til at foreligge i hele Spørgsmaalet Alberti — synes alt hvad der i øvrigt er knyttet til det, man med eet Ord har betegnet som Bankskandalen i København, at faa Lov til at forløbe mærkværdigt stille. Den højtærede Konseilspræsident har, jeg tror endog gentagne Gange, efter at han er bleven Konseilspræsident, udtalt sig for at skaffe fuldt omfattende Oplysninger ogsaa om disse Forhold. Jeg vil meget haabe, at den højtærede Konseilspræsident baade i sin Egenskab af Konseilspræsident og i sin Egenskab af Justitsminister maa have Held til at faa alt dette draget frem i det fulde Dagslys snarest muligt. Der er forskellige Sider ved dette Forhold, f. Eks. Privatbankens Forhold, hvor Undersøgelsen netop trænger til at

blive fremmet i dette Øjeblik, fordi der — specielt ogsaa hvad denne Banks Forhold til Alberti angaar — er Forhold, som kunne have Betydning for den fortsatte Behandling af denne Sag, naar den kommer til at foreligge for Rigsretten. Mere behøver jeg formentlig ikke at sige.

Ludvig Reventlow: Ogsaa jeg er enig med det andet Mindretal, naar det udtaler, at der ikke foreligger Grundlag for en Anvendelse af Grundlovens § 14 mod de forhenværende Ministre J. C. Christensen og Sigurd Berg, og hvis dette Hensyn for mig var det eneste at tage, vilde jeg stemme mod en Rigsretsanklage. Men for mig gør ogsaa et andet Hensyn sig gældende, som jeg ikke kan se bort fra, nemlig, at det i Befolkningen kræves af saa godt som alle, hvilket politisk Parti de end tilhøre — og ikke mindst kræves det af Venstre —, at der kommer Rede paa denne Sag. Der er vel ikke mange — og blandt de faa er jeg ikke, tværtimod —, der tro paa de forhenværende Ministres Skyld, men man vil have slaaet fast, at de have handlet efter deres bedste Overbevisning, og at de ikke have begaaet noget lovstridigt. Det forekommer mig, at man har Ret i denne Betragtning, og at den er naturlig. Jeg tror, det er godt for de forhenværende Ministre at faa dette slaaet fast, men ogsaa og først og fremmest, at det er godt for Landets og for Folkets Skyld. Vi maa have en Ende paa al den Mistænkeliggørelse og Mistillid, som for Tiden har fundet en saa god Jordbund i vort Land. Vi maa fordre Beviser i Stedet for Paastande, Kendsgerninger i Stedet for Insinuationer. Derfor mener jeg at burde stemme for Rigsretsanklage.

Moltesen: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for blot at sige noget til Forklaring af, at jeg i sin Tid baade har ment og offentligt udtalt, at vi, som ere Meningsfæller med de to Mænd, der nu skulle anklages for Rigsretten, burde tilskynde dem til at tage imod en saadan Anklage. Denne min tidligere Opfattelse hvilede paa falske Forudsætninger, nemlig paa den, at Rigsretten var en Renselsesdomstol, og paa den, at vi, naar Rigsrettens Dom var fældet, skulde faa Ro i Landet. At Rigsretten ikke er en saadan Renselsesdomstol, er jo en afgjort Ting. For at kunne stemme for at gaa til Rigsretten med de to Mænd, maa man anse dem for at være ikke alene anklageverdige, men ogsaa strafverdige, og naar man